

מחוץ למקדש, כי מאחר שדומה הוא לפסח, הרואים יהיו סבורים שהוא פסח, ויאמרו, מותר להקדיש ולאכול קדשים בחוץ.

וכן שנינו בברייתא, רבי יוסי אומר, תודוס איש רומי [=ישראל חשוב שהיה ברומי], הנהיג את בני רומי לאכול גדיים מקולסים, בלילי פסחים. שלחו לו חכמים, אלמלא תודוס אתה, [חכם גדול ונכבד], גזרנו עליך נדוי, שאתה קרוב להאכיל את ישראל קדשים בחוץ.

ורבן גמליאל מיקל בדבר זה, ומתיר לעשות גדי מקולס בלילי פסחים. [וגם זה אחד משלושה דברים שרבן גמליאל מיקל בהם].

יציאת פרה ברצועה הקשורה בין קרניה לנוי

לדעת חכמים – רצועה הקשורה בין קרני הפרה לנוי, נחשבת כמשא, ומאחר שאדם מוזהר על שביתת בהמתו, **אסור** שתצא בהמתו ברצועה זו בשבת.

ולדעת רבי אלעזר בן עזריה – רצועה הקשורה בין קרני הפרה לנוי, נחשבת כתכשיט, **ומותר** שתצא בהמתו ברצועה כזו בשבת. [וזה אחד משלושת הדברים, שרבי אלעזר מתיר וחכמים אוסרים].

ופרת שכנתו של רבי אלעזר בן עזריה היתה יוצאת ברצועה שבין קרניה בשבת, ומאחר שהיתה עושה כן על פי דעתו של רבי אלעזר, שלא מיחה בה, [כדעתו שהדבר מותר], לכן נקראת הפרה הזו על שמו.

מקנה רב היה לרבי אלעזר בן עזריה

מקנה רב היה לרבי אלעזר בן עזריה, והיה מרובה כל כך, **שבכל שנה היה שיעור המעשר שהפריש ממנו, שלושה עשר^א אלף עגלים^ב.**

^א כן הגרסא כאן בגמרא תליסר. אולם בשאר מקומות הגרסא תריסר.

^ב ותימה, והא רבי אלעזר בן עזריה היה אחר חורבן הבית טובא ... ולא היה כי אם בן שמנה עשרה שנה כשהיה נשיא, ונשיאותו לאחר חורבן, ואמרינן בבכורות, דלאחר חורבן נתבטל כל מעשר בהמה. (א) ויש לומר, דלא נתבטל לאלתר, כי אם לאחר זמן. (ב) אי נמי אפטרופוס של רבי אלעזר בן עזריה שהיה בימי הבית היה מעשר. (ג) אי נמי לאו דוקא מעשר, אלא שהיה נותן למלך בכל שנה העשירית. [תוס'].]